

Arrest

nr. 109 816 van 16 september 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 januari 2013 tot intrekking van het recht op vestiging en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 april 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. RADU, die loco advocaat G. KILICLAR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 november 2002 bij het Belgische consulaat-generaal te Istanbul een aanvraag in om in het bezit te worden gesteld van een visum type C (kort verblijf), teneinde zijn familie in België te kunnen bezoeken. Het gevraagde visum werd hem toegestaan.

1.2. Verzoeker kwam op 25 december 2002 het Rijk binnen.

1.3. Op 6 januari 2002 meldde verzoeker zich aan bij de administratieve diensten van de gemeente Leopoldsborg. Hij werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waarvan de geldigheidsduur verstreek op 23 januari 2003.

1.4. Verzoeker trad op 27 september 2003 in het huwelijk met Y. T. U., een vrouw met de Belgische nationaliteit.

1.5. Op 4 november 2003 diende verzoeker, in functie van Y. T. U., een aanvraag tot vestiging in. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.6. De rechtbank van eerste aanleg te Hasselt verklaarde het huwelijk tussen verzoeker en Y. T. U. op 13 juli 2010 nietig. Verzoeker stelde tegen deze beslissing hoger beroep in.

1.7. Op 15 februari 2012 bevestigde het hof van beroep te Antwerpen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 13 juli 2010.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 29 januari 2013 de beslissing tot intrekking van verzoekers recht op vestiging in het Rijk. Deze beslissing, die verzoeker op 11 maart 2013 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokken vreemdeling verkreeg een C kaart op basis van gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote [U.Y.T.] met wie hij huwde op 27.09.03. Hij diende een aanvraag vestiging in [...] functie van zijn Belgische echtgenote op basis van het toenmalige artikel 40 van de wet van 15.12.1980. Hij verkreeg een identiteitskaart voor vreemdelingen op 05.04.04. Deze kaart werd omgezet naar een C kaart op 06.05.09.

Het Hof van beroep van Antwerpen bevestigt op 15.02.2012 bij arrest (2010/AR/2562) het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Hasselt (09/2352/A + 09/2688/A) van 13.07.2010 en vernietigt daarmee het huwelijk tussen [A.] en [U.] als zijnde een schijnhuwelijk en strijdig met de internationale en Belgische openbare orde.

De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met de Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit voornoemd vonnis en arrest.

Als een gevolg van het algemeen rechtsprin[cip]e “fraus omnia corrumpit wordt zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 30 januari 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker op 11 maart 2013 werd ter kennis gebracht is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie [A. M.], Adviseur)

wordt aan de genaamde [A. S.] [...] van Turkse nationaliteit, het bevel gegeven om ten laatste op 09/04/2013 (termijn 30 dagen, datum vermelden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard meteen inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 eerste lid van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

REDEN VAN DE BESLISSING :

□ 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten. Zijn recht op vestiging werd ingetrokken bij beslissing van 29.01.2013

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Bij arrest van het Hof van beroep van Antwerpen van 15.02.2012 (ref 2010/AR/2562) werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdane [U. Y. T.] vernietigt als zijnde een schijnhuwelijk en dus als strijdig met de openbare orde bevonden.

□ In uitvoering van artikel 74/11, §1, derde lid, van de wet van 15 december van 1980: de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van VIJF JAAR. (maximum vijf jaar) indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene had volgens de rechtbank van eerste aanleg van Hasselt (09/2352/A + 09/26S8/A) en het Hof van beroep van Antwerpen (arrestnr 2012/680 rolnummer 2010/AR/2562) niet de intentie om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met de Belgische onderdane met wie hij huwde. Hij heeft bewust en met een frauduleuze intentie misbruik gemaakt van de Belgische procedures voor gezinshereniging. Het staat vast dat mijnheer gefraudeerd heeft teneinde zijn verblijf te verkrijgen. Zijn recht op vestiging werd ingetrokken wegens fraude op 29.01.2013."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.2.1. In een tweede exceptie werpt verweerder op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2.2. De Raad merkt op dat verzoeker betwist dat hij niet tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk is toegelaten, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat in voorliggende zaak toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en er sprake is van een gebonden bevoegdheid in hoofde van verweerder.

Er kan derhalve niet zonder meer gesteld worden dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

De tweede exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 10, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en van artikel 6, eerste lid van het besluit nr. 1/80 van de Associatieraad van 19 september 1980 betreffende de ontwikkeling van de associatie (hierna: het besluit nr. 1/80).

Hij verschaft volgende toelichting:

"Gelet op het feit dat de Heer [S. A.] reeds 4 jaar bij FOOD CLEANING SERVICES C&K BVBA wordt tewerkgesteld;

Dat art. 10§1,1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt dat: "Onder voorbehoud van de bepalingen van art 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1 °de vreemdelingen wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door een wet of door een koninklijk besluit;"

Overwegende dat art. 6-1 van het besluit 1/80 van de Associatieraad dd. 19 september 1980 met betrekking tot "de ontwikkeling tussen de Europese Economische Gemeenschap en Turkije" stelt:

"Behoudens het bepaalde in artikel 7 betreffende de vrije toegang tot arbeid van de gezinsleden, heeft de Turkse werknemer die tot de legale arbeidsmarkt van een lidstaat behoort:

- Na een jaar legale arbeid in die lidstaat recht op verlenging van zijn arbeidsvergunning bij dezelfde werkgever indien deze werkgelegenheid heeft;*
- Na drie jaar legale arbeid en onder voorbehoud van de aan werknemers uit de Lidstaten van de Gemeenschap te verlenen voorrang, in die lidstaat het recht om in hetzelfde beroep bij een werkgever van zijn keuze te reageren op een ander arbeidsaanbod, gedaan onder normale voorwaarden en geregistreerd bij de arbeidsbureaus van die lidstaat;*
- Na vier jaar legale arbeid, in die lidstaat vrije toegang tot iedere arbeid in loondienst te zijner keuze."*

In het arrest Demirel (arrest dd. 30 september 1987, Demirel, 12/86, Rec. P. 3719), heeft het Europees Hof gesteld dat: "Een door de Raad overeenkomstig de artikelen 228 en 238 van het Verdrag gesloten Overeenkomst, wat de Gemeenschap betreft een handeling is welke door een der Instellingen van de Gemeenschap is verricht in de zin van artikel 177, eerste alinea; sub b, dat de bepalingen van een dergelijke overeenkomst vanaf de inwerkingtreding ervan een integrerend bestanddeel der communautaire rechtsorde vormen en dat het Hof in het kader van deze rechtsorde bijgevolg bevoegd is bij wijze van een prejudiciële beslissing een uitspraak te doen over de uitlegging dier overeenkomst" En voegt eraan toe : "Een bepaling van een door de Gemeenschap met derde staten gesloten overeenkomst moet worden geacht rechtstreeks toepasselijk te zijn, wanneer zij, gelet op haar bewoordingen en op het doel en de aard van de overeenkomst, een duidelijke en nauwkeurig omschreven verplichting behelst, voor welke uitvoering en werking geen verdere handeling vereist is." Men kan twee belangrijke lessen uit dit arrest afleiden. Enerzijds stelt het Hof dat ze bevoegd is voor de interpretatie van een associatieovereenkomst, anderzijds bepaalt ze in welke mate een associatieovereenkomst rechtstreekse werking kan sorteren (dat is namelijk het geval wanneer ze een duidelijke en nauwkeurig omschreven verplichting behelst, voor welke uitvoering en werking geen verdere handeling vereist is);

Dat in het arrest Sevince (arrest dd. 20 september 1990, Sevince, C-192/89, Rec. P. 1-03461), het Hof stelt dat: "Evenals de bepalingen van door de Gemeenschap met derde landen gesloten overeenkomsten; moeten de besluiten van een bij een associatieovereenkomst ter uitvoering van de bepalingen van die overeenkomst ingestelde associatieraad worden geacht rechtstreeks toepasselijk te zijn, wanneer zij, gelet op de bewoordingen en op het doel en de aard van die besluiten en van de overeenkomst een duidelijke en nauwkeurig omschreven verplichting behelzen voor welke uitvoering en werking geen verdere handeling vereist is. Aan die voorwaarden wordt voldaan door de artikelen 2, lid 1, sub b, en 7, van besluit nr. 2/76 en door de artikelen 6, lid 1, derde streepje, en 13, van besluit nr. 1/80, die beide zijn genomen door de associatieraad in gesteld bij de associatieovereenkomst EEG-Turkije voor de geleidelijke totstandbrenging van het vrije verkeer van werknemers, hetgeen bij de bepalingen van de overeenkomst, die een programmatisch karakter hebben, is vastgelegd. Die besluiten hebben derhalve rechtstreekse werking in de Lid-Staten van de Gemeenschap."

In dit arrest zegt het Hof dat ze niet alleen bevoegd zijn teneinde de besluiten van een bij een associatieovereenkomst ter uitvoering van de bepalingen van die overeenkomst ingestelde associatieraad te interpreteren, maar ook dat de besluiten van het besluit 1/80, met name artikelen 6 en 7, een rechtstreekse werking hebben. Op die manier kunnen de Turkse werknemers die voldoen aan de voorwaarden uit art. 6§1, eerste of derde lid (voorwaarde van de duurtijd) rechtstreeks rechten putten uit het besluit 1/80;

In het arrest Sevince hierboven vermeld en in het arrest Kus (arrest dd. 16 december 1992, Kus, C-237/91, Rec. P. 1-06781) benadrukt het Hof het verband tussen het recht op werk en het verblijfsrecht. Het Hof is zo van oordeel dat het recht op verblijf een rechtstreekse voorwaarde is teneinde het recht op tewerkstelling mogelijk te maken, zonder de eerste wordt de tweede onmogelijk gemaakt, en wordt dus het recht op tewerkstelling uitgehold.

Het Europees Hof heeft haar rechtspraak meermaals bevestigd, namelijk in haar arresten Eroglu (arrest dd. 5 oktober 1994, Eroglu, 0-355/93, Rec. P. 1-05113) en Bozkurt (arrest dd. 22 december 2010, Bozkurt, Rec. P. 1-13445);

Dat bijgevolg, overeenkomstig het besluit 1/80 en de rechtspraak van het Europees Hof, de Heer [A.] aan de voorwaarden voldoet, en het dus noodzakelijk is hem een verblijfsrecht toe te kennen teneinde het besluit 1/80 - die rechtstreekse werking geniet - niet te schenden.

Dat de genomen beslissing dd. 29/1/2013 bijgevolg dient te worden hervormd, en aan de Heer [A.] wel degelijk een verblijfsrecht dient te worden toegekend."

3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker tot een vestiging in het Rijk werd toegelaten ingevolge zijn huwelijk met, Y. T. U., een Belgisch vrouw. Het staat niet ter discussie dat het huwelijk van verzoeker met Y. T. U. werd vernietigd en bijgevolg dient te worden geacht nooit te hebben bestaan. Verweerder kon, op basis van het rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*" dan ook overgaan tot de intrekking van het vestigingsrecht dat verzoeker verwierf op basis van dit huwelijk.

Verzoeker betoogt dat hij op een ander wettelijke basis – en meer specifiek op basis van artikel 10, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 6, eerste lid van het besluit nr. 1/80 – verder aanspraak kon maken op een recht op verblijf van meer dan drie maanden. Hij stelt in dit verband dat hij gerechtigd is tot een tewerkstelling op het Belgisch grondgebied, aangezien hij gedurende verscheidene jaren actief was op de Belgische arbeidsmarkt, en dat dit, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, impliceert dat hij tevens over een verblijfsrecht beschikt. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat artikel 6, eerste lid van het besluit nr. 1/80 in casu van toepassing is. Voormelde bepaling heeft immers betrekking op "*de Turkse werknemer die tot de legale arbeidsmarkt van een lidstaat behoort*" en er blijkt niet dat dit het geval is. Verzoeker lijkt voorbij te gaan aan het feit dat hij slechts toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt ingevolge zijn huwelijk met Y. T. U. en hij op basis van dit huwelijk vrijgesteld was van de verplichting om te beschikken over een arbeidskaart. Nu niet vaststaat dat hij in het verleden legaal werd tewerkgesteld – zijn huwelijk werd immers vernietigd en hij toont niet aan dat hij beschikte over een arbeidsvergunning – blijkt niet dat hij nuttig naar artikel 6, eerste lid van het besluit nr. 1/80 kan verwijzen en kan niet worden vastgesteld dat hij van rechtswege, op basis van artikel 10, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk zou zijn toegelaten. Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde trouwens reeds dat arbeid, verricht op grond van een verblijfsvergunning die is verkregen op frauduleuze wijze niet kan worden aangemerkt als legale arbeid in de zin van artikel 6 lid 1 van Besluit 1/80, omdat er geen sprake is van een legaal verkregen verblijfsrecht (cf. HvJ 5 juni 1997, nr. C-285/95). Tevens moet worden geduïd dat artikel 14 van het besluit nr. 1/80 uitdrukkelijk voorziet dat de bepalingen van dit besluit worden toegepast "*onder voorbehoud van beperkingen die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid*". Verzoeker toont met zijn beschouwingen dan ook niet aan dat de door hem aangevoerde bepalingen een beletsel vormden voor verweerder om zijn vestigingsrecht in te trekken en te beslissen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK